

ning van ongelukkigen laten vloeijen, toen hij op een morgen, na reeds eenigen tijd gesukkeld te hebben, onder het verbeteren van een proefblad zijner gedichten, plotseling achterover in zijn stoel viel. Die bij hem waren, meenden, dat hij was ingesluimerd; maar hij was kalm het eeuwige leven ingegaan.

ELIAS ANNE BORGER.

1784—1820.

WERKEN.

Proza: Leerredenen. — Geschriften over Godgeleerdheid, enz.

Gedichten: Aan mijn Kind. — Aan den Rijn, enz.

Deze waren Christen, die bij een langer leven v. d. Palm zou hebben kunnen vergoeden, werd in 't Friesche dorp Joure geboren, waar zijn vader, koopman en brander, acht kinderen moest groot brengen. Zeer vroeg gaf Borger blijken van ongemeenen aanleg, zoodat zijn vader besloot, hem tot den geleerden stand op te leiden; doch geene middelen hebbende, om dit doel op de gewone wijze te bereiken, koesterde hij de hoop, dat zijn zoon zich door vlijt en ijver in staat zou stellen op 's lands kosten te studeren. Aan deze verwachting beantwoordde de zoon ten volle.

Na vier jaren bij een predikant de Grieksche en de Latijnsche taal te hebben beoefend, stelde hij zich, zeventien jaar oud, aan curatoren der Leydsche hoogeschool voor, om deel te nemen aan 't vergelijkend examen ter vervulling der opengevallen beurzen. De platte eenvoudigheid van den Frieschen knaap wekte eene medelijdende belangstelling voor hem op. Hoe zou *hij* tegen de overige mededingers kunnen opwerken? Men stelde hem de weinige kans van te slagen voor oogen, en zou hem het reisgeld wel willen vergoeden, als hij van de mededinging afzag. Bescheiden vorderde Borger nogtans

onderzocht te worden, en naauwelijks had hij eenige vragen beantwoord, of men zag in, dat er met hem een begin kon worden gemaakt, waar de anderen waren geëindigd. De uitslag was dan ook, dat zoo er slechts eene plaats ware opengevallen, zij den eenvoudigen Fries had moeten toekomen.

Zonder boeken, zonder vrienden, zonder wereldkennis, kwam Borger aan de hoogeschool; maar het duurde niet lang of de edele van Voorst merkte hem op, en voorzag hem van hetgeen tot 's jongelings studie noodig was.

Na een zesjarig verblijf aan de hoogeschool, werd Borger doctor in de godgeleerdheid, en zag hij zich onder 't aantal der proponenten opgenomen. Eer hij echter als leeraar en herder eener gemeente werd beroepen, droegen curatoren der hoogeschool hem het lectorschap in de gewijde uitlegkunde op. Hiermede verkreeg hij tevens het recht den kansel te beklimmen, waarvan hij vaak een treffend gebruik maakte.

Nadat ons land in 1813 was verlost van vreemde overheersching, onder welke Borger en zijn ambtgenooten zich in hunne bezoldiging zeer beknepen zagen, werd hij buitengewoon hoogleeraar in de godgeleerdheid, en twee jaar later, na eens grievend voorbij te zijn gegaan, gewoon hoogleeraar in die wetenschap.

Vervolgens ging hij een huwelijk aan met Abrahamina van der Meulen, die hem een zoon schonk, maar ten koste van haar leven. Hoe deze ramp den treurenden echtgenoot griefde, en wat hij er bij gevoelde, heeft hij treffend gemaald in zijn dichtstuk *Aan mijn Kind*.

In 1817 werd hem de leerstoel der geschiedenis en oude letterkunde opgedragen, en een jaar later begaf hij zich ten tweeden male in den echt. Zijne gade, Cornelia Scheltema, schonk hem een dochtertje, dat weldra tot den schoot der aarde wederkeerde en daarin, na weinige dagen, door de moeder werd gevolgd. — Borger was met beide vrouwen evenveel dagen gehuwd geweest.

Het viel hem hard dien zwaren slag van dubbelen rouw te dragen; hij drukte hem neêr. Van nu af was zijne opge-

ruimdheid geweken, en verlangde hij, dat de lijksteen zijner geliefde dooden ook weldra zijn gebeente zou drukken.

Op zijn geliefdkoosd Middelweg, eene der buitenplaatsen langs den Rijn, waar hij zich sedert zoo gaarne ophield, ontvloeciden den droeven zanger die weemoedige klaagtonen, welke ons zijn opgeteekend in zijn onvergankelijk *Aan den Rijn*. Dit was zijn zwanenzang. Eer hem zeven en dertig zonnen boven 't hoofd hadden gedraaid, was zijn wensch vervuld, en rustte hij bij 't overschot dat hem behoorde.

DRUKFOUTEN:

- bl. 11 reg. 16 v. o. den Duitschen *moet zijn* de Duitsche.
 „ 13 „ 17 v. b. terstond *moet wegvallen*.
 „ 47 „ 10 v. b. het *moet zijn* hun recht.
 „ 55 „ 11 v. b. muzijk „ „ muziek.
 „ 56 „ 1 v. b. „ „ „ „
 „ 57 „ 9 v. b. „ „ „ „
 „ 60 „ 15 v. b. wegslepend *moet zijn* wegslepend.
 „ „ „ 1 v. o. vrolijk „ „ vrolijk.